

امام (ره) به کدام دعا علاقه داشتند؟

در این دو دعا و مناجات، حالت استغفار و انابه و استغاثه و تضرع به پروردگار را به شکل عاشقانه‌ی آن مشاهده می‌کنید زیرا رابطه‌ی محبت و عشق میان بنده و معبود را ترسیم می‌کنند و این همان چیزی بود که امام بزرگوار ما، روح و دل خود را از آن روشن و منور می‌داشت.

در این دو دعا و مناجات، حالت استغفار و انابه و استغاثه و تضرع به پروردگار را به شکل عاشقانه‌ی آن مشاهده می‌کنید زیرا رابطه‌ی محبت و عشق میان بنده و معبود را ترسیم می‌کنند و این همان چیزی بود که امام بزرگوار ما، روح و دل خود را از آن روشن و منور می‌داشت.

علاقه‌ی امام(ره) به دعای کمیل و مناجات شعبانیه

آنچه در پی می‌آید یکی از خاطرات آیت‌الله خامنه‌ای از امام خمینی (ره) است که پایگاه اطلاع‌رسانی دفتر حفظ و نشر آثار رهبر انقلاب، آن را به مناسبت ماه شعبان منتشر می‌کند: یک بار از ایشان (امام خمینی) سؤال کردم که در میان دعاهای معروف، به کدامیک از آنها بیشتر انس یا اعتقاد دارید؟ ایشان بعد از تأملی فرمودند: "دعای کمیل و مناجات شعبانیه". وقتی که شما به این دو دعا مراجعه می‌کنید، با این‌که دعاهای دیگر هم - مثل ابوحمزه‌ی ثمالی و یا دعای امام حسین در روز عرفه و دعاهای فراوان دیگر - برقراری رابطه با خداست؛ اما در این دو دعا و مناجات، حالت استغفار و انابه و استغاثه و تضرع به پروردگار را به شکل عاشقانه‌ی آن مشاهده می‌کنید. دعای کمیل هم مناجاتی با خدای متعال است و رابطه‌ی محبت و عشق میان بنده و معبود را ترسیم می‌کند و این همان چیزی بود که امام بزرگوار ما، روح و دل خود را از آن روشن و منور می‌داشت. سخنرانی در دیدار با جمع کثیری از پاسداران، در سالروز میلاد امام حسین(ع) و روز پاسدار 10/12/68

یادداشت حضرت آیت‌الله خامنه‌ای درباره مناجات شعبانیه
1369/10/1

بسم‌الله الرحمن الرحیم

دعا، وسیله‌ی مؤمن و ملجأ مضطر و رابطه‌ی انسان ضعیف و جاهل با منبع فیاض علم و قدرت است، و بشر بی‌رابطه‌ی روحی با خدا و بدون عرض نیاز به غنی بالذات، در عرصه‌ی زندگی سرگشته و درمانده و هدر رفته است؛ "قل ما یعبؤا بکم ربی لولا دعاؤکم" 1.

بهترین دعا آن است که از سرمعرفتی عاشقانه به خدا و بصیرتی عارفانه به نیازهای انسان انشا شده باشد، و این را فقط در مکتب پیامبر خدا (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و اهل‌بیت طاهرین او - که اوعیه‌ی علم پیامبر(ص) و وراث حکمت و معرفت اویند - می‌توان جست. ما بحمدالله ذخیره‌ی بی‌پایان از ادعیه‌ی مأثوره‌ی از اهل‌بیت (علیهم‌السلام) داریم که انس با آن، صفا و معرفت و کمال و محبت می‌بخشد و بشر را از آلائشها پاکیزه می‌سازد.

مناجات مأثوره‌ی ماه شعبان - که روایت شده اهل‌بیت (علیهم‌السلام) بر آن مداومت داشتند - یکی از دعاهایی است که لحن عارفانه و زبان شیوای آن، با مضامین بسیار والا و سرشار از معارف عالی‌بی همراه است که نظیر آن را در زبانهای معمولی و محاورات عادی نمی‌توان یافت و اساساً با آن زبان قابل ادا نیست. این مناجات، نمونه‌ی کاملی از تضرع و وصف حال برگزیده‌ترین بندگان صالح خدا با معبود و محبوب خود و ذات مقدس ربوبی است. هم درس معارف است، هم اسوه و الگوی عرض حال و درخواست انسان مؤمن از خدا.

مناجاتهای پانزده‌گانه که از امام زین‌العابدین حضرت علی‌بن‌الحسین (علیه‌السلام) نقل شده، گذشته از خصوصیت بارز دعایی مأثور از اهل‌بیت (علیهم‌السلام)، این مزیت را داراست که به مناسبت حالات مختلف مؤمن، مناجاتها را انشا فرموده است. خداوند به همه توفیق استفاضه و خودسازی به برکت این کلمات مبارک را عنایت فرماید. آمین.

1. قُلْ مَا یَعْبُؤا بِکُمْ رَبِّی لَوْلَا دُعَاؤُکُمْ فَقَدْ کَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ یَکُونُ لَیْمًا. بگو: اگر دعای شما نباشد، پروردگار من برای شما وزن و ارزشی قائل نیست (زیرا سابقه‌ی خوبی ندارید). شما حق را تکذیب کرده‌اید و به زودی کیفر تکذیب‌تان دامن شما را خواهد گرفت. سوره مبارکه

